

Per saber on anem cal fer memòria d' on venim

Written by Maribel Nogué, articulista i escriptora
Thursday, 04 May 2017 13:59

There are no translations available.

OPINIÓ

Petjada de dones tant ahir com avui

Aquest dilluns ens aplegàvem al Mont-Àgora molts veïns i veïnes del Montbui d'avui, però també –i sobretot- d'ahir, d'un ahir que va marcar fonament les nostres vides i que, a través d'un treball dut a terme per Òmnium Cultural.

En la seva campanya de "Lluites Compartides", recull –en una exposició i sis vídeos- el testimoni de les lluites veïnals dutes a terme la dècada dels anys setanta del segle passat al Barri de Sant Maure, unes mobilitzacions que ja formen part de la nostra història i que ara es recuperen per la memòria.

Per saber on anem cal fer memòria d' on venim

Written by Maribel Nogué, articulista i escriptora
Thursday, 04 May 2017 13:59

Treballar sense tenir on viure

Tal i com s'afirma en la presentació d'aquest treball de recerca, el que és avui el Barri de Sant Maure va néixer a partir del procés migratori que es va donar a Catalunya els anys seixanta on gent provinent majoritàriament de terres d'Andalusia, Extremadura o d'altres indrets de la resta de l'Estat, venien pel reclam de feina que oferien les fàbriques d'Igualada, però que la gran ciutat no havia previst on havien de residir, amb les seves famílies, els treballadors que acollia. Per tant, aquests es varen haver de buscar la vida instal·lant-se a l'altre cantó de la palanca que travessava el riu, encara que fos un altre terme municipal, doncs eren terrenys barats...

D'esquena als Ajuntaments implicats

Com que, pel que respecta a l'Ajuntament d'Igualada, aquest era un problema de Montbui (doncs els terrenys pertanyen a aquest terme municipal), i per l'Ajuntament de Montbui (llavors sols hi havia el que és avui el Casc Antic i les masies), aquest era un problema d'Igualada, uns i altres varen mirar cap un altre cantó i els nous residents varen haver d'espavilar-se pel seu compte. És així com varen improvisar uns habitatges d'autoconstrucció que s'anaven fent ells mateixos els dissabtes i els diumenges. Fins i tot l'església de Sant Maure es va fer per compte dels propi veïnat.

Despertar de la consciència d'allò col·lectiu

Pel que fa als mínims serveis comunitaris, ens recorden que no hi havia res i es va haver de lluitar per tot, per aconseguir tenir habitatge i els seus serveis (llum o aigua), llar, d'infants, escoles, ambulatori... Aquesta situació era insostenible, i coincidia en uns moments on la població començava a despertar de la llarga nit franquista i prenia consciència dels seus drets més col·lectius. Tot plegat va propiciar que es mobilitzessin per tal d'assolir les mancances a que hi tenien dret.

L'Associació de Veïns l'aglutinador

És en aquest context, i a partir de la legalització de les associacions de Veïns de l'any 1974, que va sorgir "La Convivència", veritable artífex de totes les mobilitzacions dutes a terme per tal d'assolir les necessitats més primeres en un nucli urbà que creixia molt de presa. Molts problemes varen ser encaminats per la mateixa associació de veïns, d'altres varen trobar la solució – sobretot- partir dels primers Ajuntaments democràtics on el barri va donar un gir per fer possible un canvi urbanístic radical, un canvi que s'ha anat completant fins al Montbui que coneixem avui, on els torrents i els barrancs ja no són el problema i la barrera que separa els barris (es construïa a peu de barranc i els torrents eren clavegueres a l'aire lliure), sinó un espai

Per saber on anem cal fer memòria d' on venim

Written by Maribel Nogué, articulista i escriptora
Thursday, 04 May 2017 13:59

lliure i enjardinat que els uneix.

Per saber on anem cal fer memòria d' on venim

Written by Maribel Nogué, articulista i escriptora
Thursday, 04 May 2017 13:59

Reviure experiències per renovar conviccions

Amb l'exposició "la gent del barri dempeus" es vol fer memòria i reconèixer la lluita impulsada, durant els anys setanta, per l'Associació de Veïns "La Convivència". L'exposició ve acompanyada d'uns vídeos enregistrats a sis persones que formaven part del nucli de l'Associació de Veïns La Convivència". En el record hi són present també molts dels absents protagonistes significats d'aquestes lluites. El seu és també un exemple cabdal per renovar les conviccions de que la única forma d'avançar col·lectivament és lluitar per allò que hom creu just, i que no ens hem de rendir davant les dificultats, doncs val la pena viure-ho i que no ens passi de llarg.

Passar el testimoni per un relleu generacional

La trobada va servir no sols per recordar sinó –sobretot- per transmetre el testimoni de la lluita d'ahir a les generacions d'avui. En aquest sentit cal tenir present que, lluny de discursos institucionals i/o protocol oficial, varen ser tres alumnes de l'IES Montbui, que curiosament reflectien la realitat diversa del Montbui d'avui, les que varen llegir algunes ressenyes o cròniques publicades als diaris de l'època o al butlletí Sant Maure. Tres noies més, components del grup The Curlies, un trio de músiques amb un estil molt intimista, amenitzaren una vetllada que va resultar entranyable perquè tenia en compte el passat, sí, però mirava –sobretot- al futur.

Petjada de dones tant ahir com avui

Especialment significatiu va ser que tant les tres alumnes de l'IES com les músiques fossin dones, perquè una cosa és certa: les dones varen protagonitzar, en primera línia aquestes lluites, i no sols per la seva implicació, sinó sobretot per la naturalesa de les reivindicacions. Per nosaltres, les escoles bressol eren alguna cosa més que guarderies per la mainada mentre anàvem a treballar, de la mateixa manera que patíem –de primera mà- la mancança d'aigua a les cases sobretot el cap de setmana, que és quan ens dedicàvem a la "posta a punt" de la llar, així com -per la ancestral tradició cuidadora que se'ns atribueix- ens preocupàvem de tenir els serveis mèdics més a prop per tal d'atendre millor la salut dels nostres.

L'oblit ens mena a la indiferència

És que no s'entén cap recuperació de la memòria col·lectiva si no és per mirar endavant i continuar construint el propi futur, en particular el futur col·lectiu que avui ens toca reprendre renovant el nostre compromís amb la societat que ens ha tocat viure, perquè -com va deixar dit

José Saramago

- "cal recuperar, mantenir i transmetre la memòria històrica, perquè es comença amb l'oblit i s'acaba amb la indiferència".

[Llites compartides](#)

-